

A gyakorlati teozófia és Radha Burnier

Írta: Deepa Padhi

Fordította: Szabó Lilla

Radha Burnier szavaival szeretném kezdeni, a Nemzetközi Teozófia Társulat és a Teozófiai Szolgálat egykori elnökével, valamint, aki nagyszerű tudós és kiváló szónok volt. Ezt mondta:

„A tanulmányainknak mindenképpen kell, hogy legyen gyakorlati értéke, meg kell mutatkozniuk a kapcsolatainkban, gondolatainkban és az egymással való viselkedésünkben. Ezen kívül példát kell mutatniuk abban, hogy hogyan lehet ez egész világ egy család, ahol az ügyesebb segít a kevésbé ügyesnek, ahol kölcsönös a bátorítás és a támogatás a mentális, erkölcsi és fizikai nehézségekkel kapcsolatban.”

Ezekkel a szavakkal röviden kifejezte, mit is jelent a gyakorlati Teozófia. Tudjuk, hogy a Teozófiának két oldala van - elméleti és gyakorlati. Az elméleti rész a bölcsességgel foglalkozik, a gyakorlati pedig az emberiség és a világ segítségével. A Teozófia egy olyan megoldást kínál, amely az emberiség egészére nézve egyetemes, nem csak egy kifejezett szegmensére, csoportjára vagy egyénre vonatkozik.

Radhaji azt mondta, hogy a külső kihívások, melyekkel szembesülünk, a saját mentális teremtményeink. Szétválasztjuk magunkat országok, nemzetek, vallási közösségek, különböző típusú csoportok szerint és valamelyik csoporttal azonosítjuk magunkat.

Az önző, egocentrikus természetünk miatt különböző érzéseket társítunk ehhez a csoporthoz, mely a többi csoporttól elidegenedve áll, sőt időnként a többi csoport, közösség vagy nemzet ellen fordul.

Vannak esetek nők elleni erőszakról, faji vagy bőrszín alapú megkülönböztetésekről, állatok ellen elkövetett erőszakról és a természet kizsákmányolásáról. Nem vesszük észre, hogy ezek a megosztottságok, törések és negatív érzések nem mások, mint a saját mentális kivetítéseink. A saját elménk a tettes. Valójában csak az Egység létezik – Egy emberiség, Egy élet, Egy tudatosság. A Teozófia alapigazsága, melyen a többi tanítás is alapszik, az Egység igazsága. A Végső Igazság Egy, második nélkül.

A Teozófiai Társulat kezdeményezi ezt a globális nézőpontot és fontos felelőssége van abban, hogy behozzon egy szemléletbeli változást a dolgok felfogásában, mely következképpen változást fog hozni a másokkal való kapcsolatunkban és a mindennapi tevékenységeinkben.

A dolgok megjelenése csalóka. Úgy tűnik a világ sokféle és sokszínű. Azonban nem ez az Igazság. Mélyen bele kell menni a dolgokba, hogy megtudjuk a rejtett Igazságot. Tudnunk kell, hogy egy megosztott, töredezett elme nem tud bánni azokkal a problémákkal, amelyekkel manapság a társadalomban és az egész világon szemben kell nézni.

Tudjuk, hogy az erdőirtás hatalmas károkat okoz a környezetben, mégis pusztítunk, mert az emberek luxust, kényelmet, azonnali örömet és profitot szeretnének. Mindez azért történik, mert téves az elképzelésünk saját magunkról.

Hacsak nem tudjuk valójában kik vagyunk és mi az életünk célja, nem tudunk helyesen cselekedni. A Teozófia valójában a helyes perspektívákat adja meg. Az ember teozófiai értelmezése nagyon fontos a

gyakorlati szempontból, mert amikor valójában megértjük, hogy kik vagyunk, minden kapcsolatunk a külső világgal meg fog javulni és ennek hatalmas gyakorlati értéke lesz.

Az összes szenvedésünk gyökere az önzőségben rejlik. Az önzőség elkülönülést okoz. Pusztító és negatív tevékenységeink elménk önzéséből fakadnak. Éppen ezért az önzőség eltávolítása kivételesen fontos.

Radhaji szavaival: Az alapvető változás abban áll, hogy az önzőségből, mely énközpontú, magával van elfoglalva stb. a szimpátia, harmónia és egység állapotába jussunk el, ahol a többi ember jólétét ugyanolyan fontosnak, ha nem még fontosabbnak ismerik el.

Az e mögött meghúzódó ok nem fizikai, hanem pszichológiai szinten keresendő. Amikor az emberiség meghaladja a megosztottan gondolkodó elmét és a dolgokat egységükben és az egyetemes testvériség szellemében képes majd látni, a világ problémája biztosan megoldódik.

Ezért fontos, hogy teozófus módjára gondolkodjunk. A cselekedeteinknek direkt vagy indirekt módon segíteniük kell az emberiséget abban, hogy felébredjen.

Radhaji nagyon szépen fogalmazott: „Azért, hogy beteljesítsük a Teozófiai Társulat alapításának okát, a tagoknak nemcsak az ősi bölcsességre kell éhezniük, hanem az emberiség iránt is érezniük kell a szeretetet.”

Egy Adeptus helyesen fogalmazott: „Egyedül azt tudja titkaikat kinyerni, aki képes alaposan megragadni a megújuló gyakorlati testvériség gondolatát.” Gyakran beszélünk a szeretetről, de nem tudhatjuk mi az, amíg nem éreztük azt más iránt, amikor az teljesen önzetlen és univerzális.

Őszentsége a dalai láma szerint, szeretet és együttérzés nem luxus, hanem szükségesség. A bölcsesség nem lehetséges nélkülük. A gyakorlati teozófia magával vonja azt, hogy képeseknek kell lennünk segíteni a világnak és lakóinak. Lehet valaki nagy tudású, de ennek a tudásnak nem lesz hatása és értéke, amíg nem fordítják cselekedetté és nem segítenek emberi és nem emberi lényeken. Radhaji szavaival: „Ez egyáltalán nem Teozófia, mert ez nem bölcsesség.”

René Descartes, a francia filozófus és matematikus, az emberi lényeket a természet urainak és uralóinak státuszára emelte azért, mert megvan az erejük a gondolkodásra és amely megkülönbözteti őket más élő formáktól. Ez a helytelen gondolkodás egy hibás világnézetet hozott létre, ahol az emberi elkülönülés a természet fölé helyezkedik. Ez nyilvánvalóan ahhoz vezetett, hogy az ember leuralja a természetet.

Ilyen értelemben ez az autonómia növelte az önkisajátítás pszichológiáját és ezáltal azt, hogy a természet kárára éljünk, úgy is, hogy ez az állatok és növények felé való kegyetlenséget jelenti.

Épp ellenkezőleg, a legmagasabban és legjobban fejlett lényekként ezen a Földön, kötelességünk, hogy tudatosak és együttérzőek legyünk a kevésbé fejlett fajok iránt, mint az állatok és növények, sőt az olyan élettelen dolgok iránt, mint a hegyek, folyók és a föld. A teozófia úgy véli, hogy a megnyilvánult univerzumban minden lénynek és dolognak van élete és tudata, csak mértékében különbözik, mivel mind egy forrásból ered - Az Univerzális Tudatból.

Ahogy a mondás tartja: „Isten (Tudatosság) az ásványi anyagokban alszik, felébred a növényekben, megmozdul az állatokban, és gondolkodik az emberi lényekben. Mostanra már a tudományos tapasztalatok ezt végérvényesen bebizonyították, hogy az állatoknak nemcsak intelligens reakcióik vannak, de bizonyos esetekben egyértelműek az együttérzés, az empátia és a szeretet jeleit mutatják. Még a növények is érzik a fájdalmat és reagálnak a szeretetre. Amikor a növényekből levágnak egy darabot, etilén gázt bocsátanak ki, mint amikor az ember könnyezik, ha fájdalmat érez. A teozófia hisz

a dolgok egymással való összefüggésében és összeköttetésében. Meg kell értenünk, hogy egy gerinctelen állat élete ugyanolyan fontos, mint egy emberi élet. Az emberek élete a gerinctelen állatok életén múlik, mert ők adják a hátteret a mi életünkhöz. Ha ők eltűnnének, az ember mindössze 6 hónapig tudna tovább élni, míg az ember eltűnésével ők is és a természeti is ugyanúgy fennmaradnának.

Azonban az életet belső értéke miatt kell megvédeni és nem a használati értéke miatt. Az emberek és a nem emberi lények is az egy egység részei. Itt az idő, hogy az emberek megértsék a helyüket és a szerepüket ebben az egységben, az univerzumban. Ezért a legsürgősebb feladatunk, hogy felülkerekedjünk azon a nézeten, hogy felsőbbrendűek vagyunk és felelősséget kell vállaljunk és gondoskodnunk kell a kevésbé fejlett állatokról és növényekről, mint ahogyan különleges bánásmódban részesítjük a fizikailag vagy mentálisan sérült gyerekeket.

Radhaji minden írásában és beszédében megpróbálta tükrözni a kapcsolatot az emberek és nem emberi lények között a természetben. Nagyon együttérző volt az állatok iránt, mint a kutyák, macskák, mongúzok, madarak és mókusok. Mind biztonságos menedékre letek otthonában. Sokszor összekoszolták a házát, de nem bánta, mert rájött, hogy sokkal nagyobb értéke van annak, hogy segíti és gondozza ezeket az állatokat, minthogy a társadalmi elvárásoknak megfelelően tiszta és rendes a háza. Aktívan részt vett különböző, oktatást, állatvédelmet, környezeti kérdéseket támogató szervezetekben, melyekhez őszinte érdekek fűzték. Elnöke volt a Varanasi székhelyű Besant Oktatási Közösségnek, 1959-től bizottsági tagja, majd 1980-tól elnöke az Olcott Memorial School-nak, mely 700 hátrányos helyzetű gyereknek biztosított iskolai elhelyezést.

“Mielőtt a lélek láthatna, el kell érnie a belső harmóniát” mondta Madame H.P. Blavatsky. Amikor megvan a belső harmónia, az együttműködő cselekedetekben nyilvánul meg. Elmesélek egy esetet, amely 2003-ban történt, amikor Radhaji az Utkal Teozófiai Szövetség éves konferenciáján vett részt Bhubaneswar-ban, Odisha-ban. Az esemény előtti helyszínen az emberek levették lábbelijüket és rendetlenül otthagyták. Radhaji észrevette ezt és megosztotta velem gondolatait a találkozó után.

Azt mondta, hogy van egy rend és harmonikus minta a makrokozmoszban és hogy e mögött a rendezettség mögött egy tudatos tervezés áll. Nekünk is fenn kell tartanunk ezt a rendezettséget - még mikrokozmoszi szinten is - a mindennapi tevékenységeink során, legyenek azok külső vagy belső tevékenységek. Másképp káosz és diszharmónia jön létre. Egy másik alkalommal, amikor az emelvényen állt, az egyik tag egy gyönyörű csokor virággal lépett oda hozzá, de nagyon durván, majdhogynem széttörve a virágokat. Megköszönte és elmondta, hogy a virágokkal finomabban kell bánni. Minden tevékenységünk az elménk állapotát tükrözi. Ebben az esetben egy szervezetlen és zavarodott elmét mutatott. Mindannyiunknak fel kell fedeznünk valamennyi alapvető teozófiai elv gyakorlati dimenzióit és fontosságát. Akárhova is ment Indián belül vagy külföldre, mindig hangsúlyozta, a Teozófia mai világban való tanítását, mivel „a Teozófia mögötti filozófiának illeszkednie kell az aktuális társadalmi kérdésekhez”. Radhaji azt szokta mondani, hogy maya (illúzió) nem a természet teremtményeiben lakozik, úgymint állatokban és növényekben, hanem az észlelő szemében, amely ezekre a tárgyakra úgy tekint, mint amelyek birtokolhatóak és kihasználhatóak.

Azt mondják: “yathâ d-shti, tathâ s-shti”, mely azt jelenti „A világ olyan, amilyenek észleled”. Az észlelés krízisét éljük. Ezért egy alapvető változásra van szükségünk a gondolatainkban, felfogásunkban és az értékeinkben.

Egyszerű életet élt, amely lehetséges, hogy következetes gondolkodásának volt köszönhető. Az egyszerű életmódot a Teozófia támogatja. Segít az egyénnek, hogy többet lehessen önmagával. A legtöbb időnket arra fordítjuk, hogy felesleges dolgokat megszerezzünk és birtokoljunk. Üres kézzel

jöttünk és úgy is fogunk távozni, hogy semmi nem lesz a kezünkben. A vagyonunk és tulajdonunk végül a közösségé lesz. Egy teozófusnak tudnia kell, hogyan kontrollálja a "mesterséges vágyakat".

Ahogy Radhaji szokta mondani: „A kapzsiság olyan, mint egy mag, ami kívülről halottnak tűnik. Azonban ahogy ingerek érik, kicsírázik, megnő és pusztít. A személyes átalakulást nem tudjuk magunk elvégezni. Szükségünk van másokra, mert másokon keresztül történik, olyan kapcsolatokon keresztül, amelyeken keresztül fejlődésünk lehetséges.

A Teozófia az összetartozás és a befogadás filozófiája. Szeretet, együttérzés, áldozat, empátia - mind az összetartozásból és befogadásból emelkednek ki.

Radhaji nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy az emberi lény újra képződik, amely minden teozófiai mű alapja. Az újra képződés egy teljes mértékű változás, egy új születés a belsőnkben. Az összes felgyűlt előítéletünk, téves fogalmunk, hibás észlelésünk, negatív gondolatunk mások iránt való letétele és mindezek helyettesítése egy friss, pozitív, önzetlen elmével.

Hangsúlyozta, hogy legyünk a Most-ban. Az elmének mindig a jelenben, a Most-ban kell lennie, nem a múltban vagy a jövőben. A Most-ban lenni azt jelenti, hogy fókuszáltak, éberek és tudatosak vagyunk. A Most az igazi pillanata, hiszen a tetteink csak a Most-ban nyilvánulnak meg. A lényünk a Most-ban létezik. A múlt és a jövő csak elménk kivetülései. A valóságban nem léteznek.

J. Krishnamurti ugyanezt mondta: "a tapasztalás" igazi, mert a "most"-ban van, nem olyan "tapasztalat" ami már elmúlt.

Radhaji olyan teozófus volt, akiről a Kulcs a Teozófiához beszél: „A Teozófus az, aki éli a Teozófiát”, nem pusztán gondolkodik róla, tanulmányozza vagy érzi, hanem éli. "Az altruizmus az önfejlődés szerves része".

Teozófusokként túl kell látni önmagunkon, még a nehézségeinken és fájdalmainkon is, és segítő kezet kell nyújtani másoknak. Radhaji a gyakorlati teozófus mintája, aki a Teozófiát élete minden pillanatában élte. Ihletet kell, hogy adjon nekünk. Az ő életéből megtanulhatjuk, hogy a tanulmányokat és tanításokat a mindennapi életben alkalmazzuk, és hogy szoros kapcsolatban legyünk más létformákkal. Teljes harmóniában kell lennie beszédünknek, gondolatainknak és a tetteinknek. Tisztában kell lennünk azzal, hogy az emberek nem a tanításainkat, beszédeinket, leckéinket vagy tanácsainkat fogják követni, hanem a példánkat, hogy milyen a kapcsolatunk másokkal.

Mindannyiunknak tudatosnak kell lennie a mindennapi tetteinkben, viselkedésünkben és a körülöttünk lévő emberi és nem emberi lényekkel való kapcsolatunkban.

Önzetlenül el kell kötelezni magunkat az emberiség és más létformák szolgálatában, hogy egy békésebb együttélés jöhessen létre egy jobb világban.

A teozófusok és nem-teozófusok mind egyek abban a közös elkötelezettségben, hogy újratereptsék az Embert. Különbözhetnek a meggyőződéseikben, érdeklődésükben vagy a megközelítésben. Buddha, Jézus, Blavatsky, Besant, Krishnamurti vagy más tanítók tanításai egyeseket inspirálnak, másokat nem. Azonban van egy erős közös kötelék - nevezetesen az emberiség fejlődésének és tökéletesedésének mély meggyőződése, mely nem pusztán az anyagi és az intellektuális szinteket érinti, hanem az erkölcsi és spirituális szinteket is. (Radha Burnier: Az Ember újratereptése)